

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił L. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że została ona wydana w oparciu o orzeczenie Lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 listopada 2018 r., który nie uznał L. Ś. za niezdolnego do pracy, a zatem brak było podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

/decyzja k.58 plik I akt ZUS/

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik L. Ś. wniósł o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, a tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do renty z tego tytułu. W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że organ rentowy całkowicie pominął aktualny stan zdrowia wnioskodawcy oraz fakt, iż od ponad 30 lat pozostaje on pod stałą opieką dermatologa w związku ze stwierdzonym u niego zawodowym, kontaktowym, uczuleniowym zapaleniem skóry rąk. Dokonując zaś ustaleń orzeczniczych organ rentowy skupił się przede wszystkim na okoliczności, iż wnioskodawca pozostaje aktywny zawodowo.

/odwołanie k.3 – 4 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wskazał, że zaskarżona decyzja została uchylona decyzją z dnia 13 lutego 2019 r. oraz wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.17 – 17 odwrót/

Decyzją z dnia 13 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił L. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że została ona wydana w oparciu o orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS z dnia 6 lutego 2019 r., która nie uznała L. Ś. za niezdolnego do pracy, a zatem brak było podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Niniejszą decyzją uchylono decyzję z dnia 18 grudnia 2018 r.

/decyzja k.62 plik I akt ZUS/

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik L. Ś. wniósł o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, a tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do renty z tego tytułu. W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że organ rentowy całkowicie pominął aktualny stan zdrowia wnioskodawcy oraz fakt, iż od ponad 30 lat pozostaje on pod stałą opieką dermatologa w związku ze stwierdzonym u niego zawodowym, kontaktowym, uczuleniowym zapaleniem skóry rąk. Dokonując zaś ustaleń orzeczniczych organ rentowy skupił się przede wszystkim na okoliczności, iż wnioskodawca pozostaje aktywny zawodowo.

/odwołanie k.3 – 7 odwrót akt o sygn. VIII U 904/19/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.19 akt o sygn. VIII U 904/19/

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 219 kpc połączył sprawę o sygn. akt VIII U 904/19 ze sprawą o sygnaturze VIII U 438/19 do wspólnego rozpoznania pod sygnaturą VIII U 438/19.

/postanowienie k.29 akt o sygn. VIII U 904/19/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca L. Ś. urodził się (...), legitymuje się wykształceniem wyższym magisterskim – w 2006 r. ukończył studia na kierunku administracja. Od 6 lutego 2007 r. L. Ś. pozostaje aktywny zawodowo – jest kierownikiem Centrum (...) Powiatowego Urzędu Pracy Ł. – Wschód Filii w K..

/okoliczności bezsporne/

Do 1989 r. wnioskodawca wykonywał zawód technika weterynarii. Decyzją z dnia 18 kwietnia 1989 r. Państwowy Terenowy Inspektor Sanitarny w S. stwierdził u wnioskodawcy chorobę zawodową – zawodowe, uczuleniowe zapalenie skóry rąk.

/decyzja k.7 plik IV akt ZUS/

W okresie od 22 września 1989 r. do 30 listopada 2018 r. L. Ś. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową wynikającą z wykonywania zawodu technika weterynarii.

/okoliczności bezsporne/

L. Ś. legitymuje się umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, ustalonym od dnia 6 grudnia 2018 r. W treści orzeczenia wskazano, że wnioskodawca wymaga pracy w warunkach pracy chronionej, z uwzględnieniem ograniczeń tj. ciężkiej pracy fizycznej, dźwigania, wymuszonej pozycji ciała, w narażeniu na czynniki drażniące.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 7 listopada 2018 r. L. Ś. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k.55 – 56 odwrót plik I akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u wnioskodawcy: zawodowe, uczuleniowe zapalenie skóry rąk z miernym nasileniem zmian jedynie na grzbiecie rąk, bez upośledzenia funkcji, wielopoziomą dyskopatię szyjną, bez istotnej dysfunkcji ruchowej. Orzeczeniem z dnia 18 listopada 2018 r. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że L. Ś. nie jest niezdolny do pracy.

/opinia lekarska z dnia 28 listopada 2018 r. k.15 – 16 plik II akt ZUS, orzeczenie k.57-57 odwrót plik II akt ZUS/

Powyższe orzeczenie Lekarza orzecznika ZUS legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej decyzji z dnia 18 grudnia 2018 r.

/decyzja k.58 plik I akt ZUS/

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem od orzeczenia Lekarza orzecznika, sprawa L. Ś. została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS.

/sprzeciw k.36 – 38 plik II akt ZUS/

Komisja lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u wnioskodawcy: zawodowe, uczuleniowe zapalenie skóry rąk z miernym nasileniem zmian jedynie na grzbiecie rąk, bez upośledzenia funkcji, wielopoziomą dyskopatię szyjną, bez istotnej dysfunkcji ruchowej,

nadciśnienie tętnicze dobrze regulowane farmakologicznie. Orzeczeniem z dnia 6 lutego 2019 r. Komisja lekarska ZUS uznała, że L. Ś. nie jest niezdolny do pracy.

/opinia lekarska z dnia 6 lutego 2019 r. k.39 – 41 plik II akt ZUS , orzeczenie k.61 – 61 odwrót plik I akt ZUS/

Powyższe orzeczenie Komisji lekarskiej legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej decyzji z dnia 13 lutego 2019 r. , mocą której uchylono decyzję z dnia 18 grudnia 2018 r.

/decyzja k.27 plik IX akt ZUS/

U wnioskodawcy rozpoznano: zawodowe , uczuleniowe zapalenie skóry rąk w remisji, kontaktowe zapalenie skóry przedramion i rąk o nieokreślonej przyczynie oraz trądzik różowaty. Rozpoznane zmiany zapalne skóry rąk były spowodowane alergenami z miejsca pracy : sierścią zwierząt w tym krów oraz pierzem kurzym. Wnioskodawca uczulony był również na formaldehyd, z którym nie miał kontaktu w pracy. Decyzją (...) w S. z dnia 18 kwietnia 1989 r, stwierdzona została choroba zawodowa - zawodowe , uczuleniowe zapalenie skóry rąk. Testy naskórkowe, powtórzone w czerwcu 2001 r w Poradni Chorób Zawodowych (...) w Ł. potwierdziły nadwrażliwość na formaldehyd, parabeny, balsam peruwiański, środki zapachowe. Ze względu na utrzymujące się mimo leczenia zmiany wyprysku skóry na dłoniach, czasem na przedramionach, wnioskodawca od września 1989 r. uznany był za częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową (rentę pobierał do dnia 30.11.2018 r.). L. Ś. po ukończeniu studiów, jako magister administracji, od lutego 2007 r podjął pracę w Urzędzie Pracy w K., gdzie nadal pełni funkcję kierowniczą. Z załączonej dokumentacji medycznej wynika , że nadal korzysta z leczenia w Poradni Dermatologicznej w K. oraz w B. w związku z wysiewami zmian zapalnych na przedramionach i na rękach. Leczony jest z rozpoznaniem alergicznego, kontaktowego zapalenia skóry o nieokreślonej przyczynie oraz z powodu trądziku różowatego. Udokumentowana jest nadwrażliwość na jad owadów oraz na trawę. W 2018 r. wnioskodawca miał udzielonych 9 porad dermatologicznych w tym 5 w porze letniej. W 2019 r. 6 razy korzystał z leczenia dermatologicznego w porze wiosenno - letniej. W ostatnich latach nie miał udzielonego (...).W aktualnie dokonanym badaniu stwierdzone ostro zapalne wykwity grudkowe, zlokalizowane głównie na skórze przedramion, świadczą o reakcji kontaktowego podrażnienia skóry, bliżej nieokreślonymi czynnikami. Trudno przyjąć, by spowodowane były alergenami zawodowymi, wykazanymi w testach w 1989 r. i w 2001 r, z którymi wnioskodawca nie ma kontaktu od lat. Długoletni brak kontaktu z alergenami zawodowymi uzasadnia ustalenie od dnia 1 grudnia 2018 r. trwałej poprawy w przebiegu choroby zawodowej. Aktualny stan dermatologiczny wnioskodawcy nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z nowo nabytymi kwalifikacjami. U wnioskodawcy nie stwierdzono naruszenia organizmu powodującego utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową , ani podstaw do stwierdzenia długotrwałej niezdolności do pracy aktualnie wykonywanej, zgodnie z posiadanymi kompetencjami zawodowymi od dnia 1 grudnia 2018 r.

/opinia k.50 – 55 oraz opinia uzupełniająca k.79 - 80 biegłego sądowego dermatologa M. P./

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy oraz opinii lekarskich.

W toku postępowania wnioskodawca zakwestionował ustalenia komisji lekarskiej ZUS, że nie jest niezdolny do pracy.

Celem weryfikacji stanowiska wnioskodawczyni Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego dermatologa.

Złożone w sprawie opinie tj. podstawowa oraz uzupełniająca są jasne, zostały sporządzone przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednie badanie wnioskodawcy. Co więcej , biegły w opinii uzupełniającej odniósł się do zgłoszonych przez pełnomocnika wnioskodawcy zastrzeżeń i wykazał ich bezzasadność. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie podstawowa oraz opinia uzupełniająca nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie

okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły dermatolog wydał opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy. Określił schorzenia występujące u niego oraz ocenił ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Zdaniem Sądu opinie biegłego są rzetelne, zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego dermatologa, gdyż w ocenie Sądu dowód ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania (art. 235 § 1 pkt.5 kpc), a nadto z całą pewnością złożone opinie nie zawierały żadnych braków, czy też nieścisłości. Podkreślić należy, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą, więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, niepubl.).

Sąd pominął wniosek o przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony uznając, iż wszystkie istotne okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały ustalone i dowód w postaci zeznań strony jest zbędny i nieistotny dla rozstrzygnięcia (art. 235 § 1 pkt. 2 kpc). Podkreślić także należy, iż w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy, Sąd ocenia kwestię niezdolności do pracy wnioskodawcy w oparciu o wiadomości specjalne zawarte w opiniach wydanych przez biegłych dysponujących wiedzą medyczną, co do występujących u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. Dowód zatem w postaci zeznań strony, nie mógł w żaden sposób podważyć wydanych w niniejszej sprawie opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019, poz. 1205) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 powołanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Podobnie rzecz ma się w przypadku ustalenia niezdolności do pracy (art. 58 powołanej ustawy). Stosownie zaś do treści art.17 ust. 2 świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił

zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem, przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10.06.1999 r., 11 UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

Niezdolność do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu. Nie chodzi więc o to, czy osoba ubiegająca się o świadczenie rentowe jest niezdolna do pracy tylko na jednym stanowisku, lecz czy jej stan zdrowia powoduje częściową niezdolność do pracy na innych stanowiskach zgodnych z poziomem jej kwalifikacji, przy uwzględnieniu dalszych przesłanek z art. 13 ustawy o emeryturach i rentach./tak SN w wyroku z dnia 6 sierpnia 2019r., II UK 66/18/

Pojęcie kwalifikacji zawodowych nie jest ograniczone tylko do zawodu uzyskanego w szkole zawodowej, ani też do dotychczasowego miejsca wykonywania pracy. Kwalifikacje zawodowe należy rozumieć szerzej, jako wynikające nie tylko z formalnego wykształcenia, lecz również z doświadczenia i praktyki zawodowej, które bez potrzeby przekwalifikowania zawodowego pozwalają podjąć pracę w innych warunkach i na innym stanowisku niż dotychczas (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach). Niezdolność do wykonywania pracy w wyuczonym zawodzie nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy, w tym zgodnej z kwalifikacjami rzeczywistymi nabytymi na skutek wykonywania określonego zatrudnienia./ tak SN wyroku z dnia 15 marca 2018 r.

III UK 45/17/

Zmienności stanu niezdolności do pracy jako przesłanki (ryzyka) ubezpieczenia rentowego odpowiadają przepisy prawa materialnego, które wprowadzają zasady aktualizowania decyzji ustalających prawo do świadczeń w relacji do stanu faktycznego. Obecnie w polskim systemie świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy nie jest znana instytucja renty dożywotniej, tj. prawa do renty, które jest niezależne od możliwej zmiany okoliczności istniejących w chwili jej przyznania, nie można więc twierdzić ani o swoistej niewzruszalności prawa do renty, ani o niepoddawaniu tego prawa jakiegokolwiek weryfikacji. Nie można również posługiwać się argumentacją o prawach nabytych albo o niezgodnym z Konstytucją „odebraniu” uprawnień wcześniej przyznanych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zweryfikować niezdolność do pracy (w tym ponownie zlecić badanie lekarskie) nawet ubezpieczonego, który pobiera rentę stałą przyznaną mu prawomocnym wyrokiem sądu./tak SN w wyroku z dnia 30 października 2018 r. I UK 361/17/

Rozstrzygając sprawę Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonego, jego kompletną dokumentację medyczną oraz wydane w sprawie opinie biegłego sądowego z zakresu dermatologii którego specjalizacja odpowiada rodzajowi schorzeń występujących u ubezpieczonego. Biegły ten zapoznał się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia ubezpieczonego i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisał stan jego zdrowia. Opinia pisemna biegłego jest jasna i obiektywna, opisuje stan zdrowia L. Ś. oraz sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Biegły dermatolog ustalił, że występujące u wnioskodawcy zawodowe, uczuleniowe zapalenie skóry rąk w remisji, kontaktowe zapalenie skóry przedramion i rąk o nieokreślonej przyczynie oraz trądzik różowaty w obecnym stopniu zaawansowania nie narusza sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową, jak również nie narusza sprawności organizmu

wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy aktualnie wykonywanej , zgodnie z posiadanymi kompetencjami zawodowymi od dnia 1 grudnia 2018 r.

Reasumując , ocena wszystkich zgłaszanych przez wnioskodawcę i opisanych w dokumentacji medycznej dolegliwości prowadzi do wniosku, że jest on zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych od 2006 kwalifikacji, a co istotne, ze względu na długoletni brak kontaktu z alergenami zawodowymi stanowiącymi przyczynę wystąpienia u niego choroby zawodowej, uzasadnionym jest twierdzenie , że od dnia 1 grudnia 2018 r. nastąpiła u niego trwała poprawa w przebiegu choroby zawodowej , a tym samym brak jest podstaw do uznania L. Ś. za osobę niezdolną do pracy. Z opinii wydanych w sprawie przez biegłego wynika bezsprzecznie, że wszystkie zdiagnozowane u ubezpieczonego schorzenia w obecnym stadium zawansowania nie stanowią przeszkody do wykonywania przez ubezpieczonego pracy zgodnie z posiadanymi przez niego kwalifikacjami. Wobec treści wyżej wskazanych opinii biegłego Sąd nie znalazł okoliczności uzasadniających zmianę zaskarżonej decyzji ZUS i przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W przypadku nasilenia się zaburzeń organizmu ubezpieczonego ma on prawo złożenia ponownego wniosku o rentę.

Wobec ustalenia, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.